

Toruń, 26.07.2023 r.

Dr hab. Elżbieta Szulc, prof. UMK
Katedra Ekonometrii i Statystyki
Wydział Nauk Ekonomicznych i Zarządzania
Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Recenzja

dorobku naukowego dr Edyty Łaszkiewicz

**w związku z ubieganiem się o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie ekonomia i finanse**

1. Podstawa przygotowania opinii

Postanowienie Komisji UŁ do spraw stopni naukowych w dyscyplinie ekonomia i finanse, odnośnie do powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu dr Edyty Łaszkiewicz (na podstawie art. 221 ust. 5 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity Dz. U. z 2022 r. poz. 574)) – powołanie na recenzenta we wspomnianym postępowaniu.

Recenzja została przygotowana na podstawie przedłożonych do oceny materiałów prezentujących dorobek Habilitantki, ze szczególnym uwzględnieniem wskazanego **osiągnięcia naukowego w postaci cyklu publikacji pt. „Dostęp do miejskich terenów zieleni i jego wartość pieniężna w świetle koncepcji sprawiedliwości środowiskowej”**, jako podstawy ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. (art. 219 ust. 1 pkt 1-3), w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie ekonomia i finanse.

2. Sylwetka Habilitantki – informacje ogólne

Dr Edyta Łaszkiewicz jest absolwentką Wydziału Ekonomiczno-Socjologicznego Uniwersytetu Łódzkiego. W 2010 roku uzyskała tytuł magistra ekonomii, specjalność gospodarka przestrzenna, którego podstawą była praca pt. „Zastosowanie modeli VAR-GARCH w badaniu efektu zarażania holdingów finansowych”. Praca została przygotowana pod kierunkiem prof. dr hab. Jadwigi Sucheckiej. Następnym etapem kształcenia E. Łaszkiewicz było uzyskanie w 2015 r. stopnia naukowego doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie ekonomia i finanse, na Wydziale Ekonomiczno-Socjologicznym Uniwersytetu Łódzkiego.

Podstawą nadania stopnia doktora była rozprawa pt. „Przestrzenne modele wielopoziomowe w analizach społeczno-ekonomicznych” (promotor prof. dr hab. Jadwiga Suchecka).

W okresie 2012–2015 dr E. Łaskiewicz była zatrudniona na stanowisku asystenta na Wydziale Ekonomiczno-Socjologicznym Uniwersytetu Łódzkiego, a od 2016 roku – na stanowisku adiunkta. Aktualnie jest zatrudniona w Zakładzie Analiz Systemów Społeczno-Ekologicznych, w Katedrze Gospodarki Regionalnej i Środowiska. Reprezentuje dwie dyscypliny naukowe: 50% ekonomia i finanse, 50% geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna.

3. Ocena osiągnięć naukowych

3.1. Ocena cyklu artykułów zgłoszonego jako osiągnięcie habilitacyjne

Do osiągnięcia naukowego, zatytułowanego: **„Dostęp do miejskich terenów zieleni i jego wartość pieniężna w świetle koncepcji sprawiedliwości środowiskowej”**, Habilitantka zaliczyła 6 publikacji:

[1] Łaskiewicz, E., Kronenberg, J., & Marcińczak, S. (2018). Attached to or bound to a place? The impact of green space availability on residential duration: The environmental justice perspective. *Ecosystem Services*, 30, 309–317 (IF = 6,15, MNiE = 140 pkt.);

[2] Łaskiewicz, E., Kronenberg, J., & Marcińczak, S. (2021). Microscale socioeconomic inequalities in green space availability in relation to residential segregation: The case study of Lodz, Poland. *Cities*, 111, 103085 (IF = 6,40, MNiE = 100 pkt.);

[3] Łaskiewicz, E., & Sikorska, D. (2020). Children’s green walk to school: An evaluation of welfare-related disparities in the visibility of greenery among children. *Environmental Science & Policy*, 110, 1–13 (IF = 5,49, MNiE = 140 pkt.);

[4] Łaskiewicz, E., Wolff, M., Anderson, E., Kronenberg, J., Barton, D. N., Haase, D., Langemeyer, J., Baró, F., McPhearson, T. (2022). Greenery in urban morphology: a comparative analysis of differences in urban green space accessibility for various urban structures across European cities. *Ecology & Society*, 27(3): 22 (IF = 4,65, MNiN = 140 pkt.);

[5] Łaskiewicz, E., Czembrowski, P., & Kronenberg, J. (2019). Can proximity to urban green spaces be considered a luxury? Classifying a non-tradable good with the use of hedonic pricing model. *Ecological Economics*, 161, 237–247 (IF = 4,71, MNiN = 140 pkt.);

[6] Łaskiewicz, E., Heyman, A., Chen, X., Cimburova, Z., Nowell, M., & Barton, D. N. (2022). Valuing access to urban green space using non-linear distance decay in hedonic property pricing. *Ecosystem Services*, 53, 101394 (IF = 6,91, MNiN = 140 pkt.).

Wszystkie artykuły zostały opublikowane w czasopismach posiadających wysoki Impact Factor (łączny IF = 34,31), znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR), dla których również wysoka jest punktacja MNiE (5 artykułów, to publikacje za 140 pkt., 1 zaś za 100 pkt.) Łączna liczba uzyskanych punktów MNiE – 800 (bez korekty za współautorstwo).

Artykuły są współautorskie, jednak w każdym z nich Habilitantka jest autorką wiodącą (udział w granicach 85 – 97%; jedynie w jednym nieco niższy – 60%). Szkoda, że Habilitantka nie wykazała w ocenianym cyklu choćby jednej samodzielnej publikacji. W przypadku prac współautorskich, szczególnie, jeśli współautorów jest wielu (np. artykuł [4] – 9 współautorów), występuje trudność w przypisaniu elementów świadczących o szczególnej wartości publikacji konkretnej osobie. Rozumiem jednak, że z uwagi na interdyscyplinarny charakter prowadzonych badań praca zespołowa jest oczywista. Na szczęście Habilitantka dość dokładnie opisała wkład własny w odniesieniu do każdego artykułu. Według jej deklaracji wkład ów polegał zazwyczaj na zaproponowaniu tematu badania, sformułowaniu celów i hipotez badawczych, wyborze metod, przygotowaniu bądź scaleniu baz danych, przeprowadzeniu wszystkich, bądź dużej części analiz ilościowych, opisie wyników i formułowaniu wniosków w konsultacji ze współautorami, przygotowaniu końcowych treści manuskryptów.

Problematyka badawcza przedłożonego do oceny osiągnięcia naukowego bardzo dobrze wpisuje się w aktualnie nurtujące badaczy problemy szeroko rozumianego rozwoju zrównoważonego, w aspekcie zapewnienia społeczeństwu odpowiednich warunków życia pod kątem korzystania z walorów środowiska naturalnego, w tym wypadku – dostępu do terenów zieleni w miejscu zamieszkania. Nierówności w dostępie do terenów zielonych są obecnie jednym z ważniejszych problemów bardziej ogólnego tematu nierówności społeczno-ekonomicznych, z jakimi wciąż borykają się społeczeństwa i gospodarki. *Notabene* problem nierówności i ubóstwa obecny jest w literaturze ekonomicznej od dawna (np. Sen A., *On Economic Inequality*, 1973) i niestety wciąż jest aktualny.

Kontekst ekonomiczny podjętej przez Habilitantkę problematyki jest bardzo wyraźny. Przejawia się on przede wszystkim w nierównościach dochodowych społeczeństwa, skutkujących nierównym dostępem określonych grup społecznych do różnego rodzaju dóbr, w szczególności dóbr środowiskowych, w tym do terenów zieleni.

„Nierówne”, a więc w tym wypadku „niesprawiedliwe”, odnosi się także do dystrybucji zasobów środowiska. To z kolei rodzi koncepcję tzw. sprawiedliwości środowiskowej, w aspekcie której Habilitantka prowadzi badania dostępności do terenów zieleni. Jest to podejście oryginalne, pozwalające jej przedstawić w nowym świetle wzajemne powiązania między

dostępem do miejskich terenów zieleni, alokacją przestrzenną grup społeczno-ekonomicznych a wartością pieniężną tego dostępu. Szczególnie ważne w tych badaniach jest powiązanie przyczyn niesprawiedliwości środowiskowej z wartością pieniężną dostępu do terenów zieleni, w tym na tle koncepcji usług ekosystemów.

O wadze podjętej problematyki świadczy fakt wciąż istniejących braków w literaturze i badaniach empirycznych w tym zakresie. Szczególnie w badaniach empirycznych może to wynikać z trudności pomiaru odnośnych zjawisk, na przykład identyfikowania wspomnianych nierówności, a to za sprawą trudno dostępnych, bądź niedostępnych danych zlokalizowanych przestrzennie. Pozyskanie takich danych i praca z nimi wymaga aplikacji zaawansowanych metod analizy danych przestrzennych (takich jak metody opisu danych przestrzennych GIS czy eksploracyjna analiza danych przestrzennych ESDA) i modeli współczesnej ekonometrii przestrzennej, a także sięgania po metody z innych powiązanych dyscyplin, jak geostatystyka, ekonomia regionalna czy geografia ekonomiczna. Badania Habilitantki wychodzą naprzeciw tym potrzebom, a ona sama wykazała, że potrafi takie metody z powodzeniem stosować.

Nie ulega wątpliwości, że obrany przez Habilitantkę obszar dociekań badawczych w przedmiocie wskazanego osiągnięcia naukowego jest ważny zarówno dla teorii ekonomii, jak i z perspektywy empirycznej weryfikacji formułowanych w jej ramach hipotez.

Jako główny cel ocenianych badań Habilitantka podaje „identyfikację nierówności społeczno-ekonomicznych w dostępie do miejskich terenów zieleni oraz ich powiązanie z wartością pieniężną dostępu do tychże terenów w świetle koncepcji sprawiedliwości środowiskowej”. Należy zastanowić się, czy osiągnięcie tego celu będzie stanowiło wkład do dyscypliny naukowej ekonomia i finanse, na przykład jako oryginalne, nowatorskie podejście do rozumienia tych nierówności, ich kwantyfikacji, zaproponowanie nowych metod badania, odkrywczość wniosków, osobliwe rekomendacje dla polityki środowiskowej etc.

Szukając odpowiedzi na to pytanie, przystępując do lektury przedłożonego materiału, warto odnieść się także do celów szczegółowych, sformułowanych przez Habilitantkę (autoreferat, tabela 1), pod kątem potencjału wniesienia wartości dodanej do dyscypliny. W autoreferacie, tabela 1, znajdziemy informację, że chodzi o identyfikację nierówności w różnych aspektach, np. możliwości tworzenia więzi z miejscem dzięki bliskości terenów zieleni, czy też korzystania z walorów estetycznych zieleni w trakcie przemieszczania się, a także w kontekście segregacji przestrzennej mieszkańców, albo w odniesieniu do różnych kategorii miejskich terenów zieleni (w skali mikro, mezo i makro) na tle niejednorodności miejskich struktur przestrzennych. Identyfikacja nierówności społeczno-ekonomicznych pod nowymi niespotykanymi dotąd (bądź

nierozpoznanymi szeroko) względami stanowi wkład do dyscypliny w obszarze poznawczym. Powiązania z wartością pieniężną dostępu do terenów zieleni jako cel szczegółowy rozważane są w połączeniu z analizą cen nieruchomości, ze szczególnym uwzględnieniem funkcji zaniku wpływu na te ceny odległości od terenów zieleni. Cele szczegółowe łączy pomiędzy sobą oraz z celem głównym koncepcja sprawiedliwości środowiskowej. Owo połączenie w sposób oryginalny i wieloaspektowy także wnosi nowy element poznawczy do dyscypliny ekonomia i finanse i stanowi osiągnięcie Habilitantki.

W dalszej części recenzji dokonuję krótkiej charakterystyki poszczególnych publikacji wskazując, na ich potencjalny wpływ na rozwój dyscypliny ekonomia i finanse.

Artykuł [1] analizuje zależności między dostępnością terenów zieleni a czasem trwania zamieszkania w danym miejscu pod kątem możliwości rozwijania relacji z tym miejscem dzięki dostępności terenów zielonych. Narzędziem badawczym jest model ekonometryczny. Oszacowano i zweryfikowano osobne modele dla wyodrębnionych grup społeczno-ekonomicznych (o niskim, średnim i wysokim statusie). Głównym wynikiem jest stwierdzenie zróżnicowanego wpływu dostępności terenów zieleni na czas trwania mieszkania w zależności od grupy społeczno-ekonomicznej. Jedynie w przypadku grupy o niskim statusie wpływ ten jest statystycznie istotny i okazał się ujemny. Autorka upatruje w tym sygnał nierównych szans na rozwijanie relacji z miejscem zamieszkania mieszkańców dzięki dostępności terenów zieleni. Należy zgodzić się z Habilitantką, że „To badanie uzupełnia tradycyjną perspektywę sprawiedliwości społecznej kontekstem czasu trwania i przywiązania do miejsca”. Jeśli chodzi o metodologiczną oryginalność badania, to nie ma ono takiego charakteru. Jest to klasyczne ujęcie z wykorzystaniem klasycznego modelu regresji. Nawiasem mówiąc, interpretowane modele mają przy niektórych zmiennych objaśniających nieistotne statystycznie parametry. Należałoby dokonać eliminacji tych zmiennych i po takiej re-specyfikacji ponownie oszacować modele i zinterpretować otrzymane wyniki.

Artykuł [2] wnosi postulat potrzeby rozróżnienia poziomów agregacji danych przestrzennych, do którego Habilitantka odnosi się szerzej w artykule [4], a potem jeszcze w [5]. Tym samym czyni zadość uwzględnieniu w oryginalny sposób, obecnego w ekonometrycznych analizach przestrzennych problemu zmiennej jednostki odniesienia (*Modifiable Areal Unit Problem* – MAUP). Warto zauważyć, że powszechnie problem ten dotyczy raczej standardowego rozróżnienia jednostek na różnych poziomach podziału administracyjnego według klasyfikacji NUTS. Habilitantka proponuje w tym badaniu ujęcie w mikroskali dla pojedynczych domów, udowadniając walory poznawcze takiego podejścia. Badanie pozwoliło na określenie dostępu

do zieleni każdej z grup mieszkańców o określonym statusie społeczno-ekonomicznym, prowadząc do wniosku o nierównym dostępie, a zatem niesprawiedliwości środowiskowej. Ponieważ badanie na tym etapie dotyczyło pojedynczych budynków, zaobserwowane nierówności w dostępie do terenów zieleni określono mianem „mikro nierówności” i w ślad za tym zaproponowano wprowadzenie terminu „mikro niesprawiedliwości środowiskowej”. W mojej opinii podejście to wzbogaca teorię i empiryczne analizy ekonomiczne i stanowi wkład do dyscypliny ekonomia i finanse. Artykuł jest bogaty w zastosowane metody analiz przestrzennych. Wśród nich na pierwszy plan wysuwa się model geograficznie ważonej regresji, wzbogacony o autoskorelowany przestrzennie składnik losowy (GWR-SEM). W ten sposób Habilitantka zwróciła uwagę na problem niejednorodności rozważanych zależności oraz potencjalnie występujących zależności przestrzennych (pomiędzy jednostkami sąsiadującymi) w zakresie zmiennych nieuwzględnionych w modelu. Model tego rodzaju jest znany w literaturze (choć w zastosowaniach nie tak częsty, jak klasyczna wersja GWR), natomiast wkładu Habilitantki można upatrywać w oryginalnym zdefiniowaniu zmiennej objaśnianej (dostępność do terenów zielonych jako odsetek zieleni w buforze 500 m wokół każdego budynku mieszkalnego) i zmiennych objaśniających (odnoszących się do grup mieszkańców o różnym statusie społeczno-ekonomicznym) oraz wyznaczeniu nieoczywistej strefy wpływów jako odległość k najbliższych sąsiadów. Z kolei zastosowanie analizy wariancji ANOVA i metod statystyki opisowej nie jest z pewnością nowatorskie, tym niemniej w przeprowadzonym badaniu posiada określone walory poznawcze. Po wyznaczeniu nierówności w dostępie do terenów zieleni i zinterpretowaniu ich w kategoriach niesprawiedliwości środowiskowej, Habilitantka podjęła próbę wyjaśnienia mechanizmu powstawania tych nierówności. Ciekawa w tym zakresie, wprowadzająca istotny element poznawczy, jest przestrzenna mikrosymulacja, przeprowadzona w celu sprawdzenia, w jakim stopniu skala segregacji społeczno-ekonomicznej wpłynie na zmanifestowanie się zjawiska niesprawiedliwości środowiskowej utożsamianej z nierównym dostępem do terenów zieleni.

W artykule [3] przedstawiono badania nierówności w dostępie do terenów zieleni z perspektywy ograniczeń w czerpaniu korzyści w wymiarze wartości estetycznej tych terenów, na przykładzie drogi jaką pokonują dzieci z domu do szkoły. W ten sposób wprowadza się do analiz nierówności w dostępie do terenów zieleni wątek dynamiczny (korzystanie z estetycznych walorów otaczającej zieleni w trakcie przemieszczania się). Zaproponowanie rozważenia tej kwestii można uznać za nowatorskie. Wydaje się jednak, że to badanie należy potraktować jedynie jako przyczynek do bardziej kompleksowego rozwiązania tego problemu.

Słabszą stroną artykułu są mocno upraszczające założenia, np. pokonywanie drogi z domu do szkoły i z powrotem pieszo i najkrótszą trasą; dyskusyjny może być także sposób ustalania statusu społeczno-ekonomicznego dzieci. Analiza widoczności też może dać dość przybliżone informacje. Wyniki przeprowadzonych w artykule analiz są zatem właściwe jedynie pod warunkiem spełnienia przyjętych założeń, i tak należy je interpretować, jako potencjalne korzyści z dostępu do zieleni w trakcie przemieszczania się. Pozytywnie należy odczytać pewien niedosyt Habilitantki odnośnie do tego badania, czemu dała wyraz nakreślając jego ograniczenia i dalsze kierunki dociekań w przedmiotowym zakresie. Już wiemy także (patrz autoreferat, załącznik 4, punkt 2.5), iż kolejne badania w tym temacie Habilitantka aktualnie realizuje w ramach kierowanego przez nią projektu badawczego pt. „Dostęp dzieci do terenów zieleni w trakcie drogi do szkoły: od operacjonalizacji do aplikacji dynamicznej przestrzennie koncepcji sprawiedliwości środowiskowej”.

Artykuł [4] w odróżnieniu od poprzednich nie ogranicza się do omówienia przypadku Łodzi. Dokonuje bowiem analizy porównawczej pięciu miast europejskich: Barcelony, Halle, Łodzi, Oslo i Sztokholmu. Jest to ciekawe studium nie tylko ze względu na sam fakt porównawczego charakteru, ale także z uwagi na takie zaprojektowanie badania, które pozwoliło na wskazanie nie tylko ogólnych różnic, ale i tych wynikających ze zróżnicowania morfologii miast oraz niejednorodności ich struktur. Rozwijające w porównaniu z poprzednimi badaniami jest zaproponowanie nowego sposobu kwantyfikacji dostępu do zieleni jako odsetek zieleni w 300 metrowym pieszym obszarze oddziaływania wokół budynku mieszkalnego (skala mikro), choć brakuje jasnego uzasadnienia, dlaczego właśnie taka odległość. W porównaniu z poprzednimi artykułami zauważalna jest większa szczegółowość ujęcia rozważanych kwestii. W artykule odnajdujemy nowe wątki w definiowaniu dostępności do miejskich terenów zieleni. Mamy tu klasyfikację rodzajową terenów zieleni (21 różnych kategorii), podział wyodrębnionych kategorii terenów zieleni na grupy według potencjalnej dostępności fizycznej (dostępne dla wszystkich mieszkańców, dostępne dla wybranych grup mieszkańców, dostępne wyłącznie dla właścicieli danego terenu), i dopiero odnośnie do tych kategorii, mając na względzie ich potencjalną dostępność fizyczną, dokonuje się kwantyfikacji dostępu do terenów zieleni. Ważne w tym artykule jest także powiązanie zidentyfikowanych różnic w dostępie do zieleni w przekroju miast z ich wewnętrzną niejednorodnością przestrzenną. Niewątpliwie walory poznawcze wzbogaca dokonanie rozróżnienia pomiędzy wynikami w skali mikro (dla pojedynczych budynków), mezo (dla części miasta) i makro (dla całości miasta). Jest to szczególnie ważne w kontekście wspomnianego powiązania nierównego dostępu do terenów

7

zieleni z heterogenicznością struktur miasta. Reasumując, artykuł [4] należy wysoko ocenić przede wszystkim za porównawczy charakter i szczegółowość ujęcia rozważanego problemu. Natomiast zastosowane metody, podobnie jak w przypadku artykułu [3] nie są nowatorskie, choć integracja metod GIS jest zadaniem wymagającym, zarówno pod kątem wiedzy, jak i umiejętności, jakimi trzeba się wykazać w ich aplikacji, czego – wydaje się – Habilitantce nie można odmówić.

Artykuł [5] przedstawia analizę wpływu dostępu do terenów zieleni na ceny nieruchomości na przykładzie Łodzi. Badania przeprowadzono na różnych poziomach agregacji terenów zieleni, tzn. w ujęciu: makro (dla wszystkich parków, skwerów i lasów łącznie), mikro (dla każdego parku, skweru i lasu osobno) oraz mezo (dla wybranych rodzajów terenów zieleni, w przypadku których dostęp pozytywnie oddziaływał na ceny nieruchomości). Wymagało to zastosowania odpowiednich metod. Habilitantka sięgnęła po zaawansowane metody oferowane przez współczesną ekonometrię przestrzenną. Analizę na poziomie makro przeprowadziła z wykorzystaniem przestrzennego modelu autoregresyjnego, co pozwoliło jej uwzględnić w badaniu rozważanej relacji powiązania między 'sąsiadującymi' nieruchomościami. Ogólny wynik analizy na tym poziomie agregacji nie jest zaskakujący – wzrost odległości od nieruchomości do najbliższego wejścia do parku, skweru lub lasu powoduje średnio biorąc spadek ceny nieruchomości. W oszacowanym modelu widać także istotny parametr autoregresji ρ . Szkoda, że nie został on dokładnie zinterpretowany, tym bardziej, że Habilitantka nie wyjaśniła precyzyjnie, w jaki sposób ustaliła wagi w_{ij} przestrzennej macierzy powiązań $\mathbf{W}$. Podejrzewam, że w sposób tradycyjny w oparciu o kryterium fizycznego sąsiedztwa. Tymczasem wartościowe byłoby rozważenie i zaproponowanie autorskiego podejścia w tym zakresie. Uszczegóławiając badania Habilitantka przeprowadziła je na poziomie mikro, wykazując zróżnicowane wpływy dostępności poszczególnych terenów zieleni na ceny nieruchomości. W tym podejściu wykorzystano uogólnione modele addytywne z gradientem przestrzennym. Wykorzystując funkcje zaniku wpływu odległości od terenu zieleni na ceny nieruchomości, wyznaczono zasięgi oddziaływania poszczególnych terenów zieleni w zakresie odnośnego wpływu. Identyfikacja zróżnicowania badanej relacji w kontekście rodzaju terenów zieleni ma istotną wartość poznawczą i stanowi osiągnięcie Habilitantki. Ciekawe w tej pracy jest też ujęcie mezo. Rozważa się tutaj grupy terenów zieleni w zależności od pozytywnego bądź negatywnego wpływu ich dostępu na ceny nieruchomości. Dalszą uwagę skoncentrowano na terenach, dla których dostęp do nich pozytywnie oddziaływał na ceny nieruchomości. Wykazano różnice wyników analizy w zależności od rodzaju terenu (parki i skwery vs. lasy)

oraz dla kolejnych sub-segmentów cenowych rynku nieruchomości. Przeprowadzenie tej analizy było możliwe dzięki oryginalnemu zastosowaniu kwantylowych modeli autoregresji przestrzennej. Odkrywcze jest też potwierdzenie możliwości traktowania dostępu do niektórych terenów zieleni w kategoriach dobra luksusowego przez nabywców nieruchomości z określonych grup dochodowych, w ramach empirycznej weryfikacji z wykorzystaniem definicji dobra luksusowego wg teorii ekonomii. Kwestia odpowiedzi na pytanie, co może powodować, że jedne tereny zieleni mogą być traktowane jako dobra luksusowe, a inne nie, pewnie wymaga dalszych badań. Natomiast z pewnością nie jest to wynik, który można byłoby uogólnić na wszystkie tereny zielone, a i Habilitantka słusznie tego nie robi.

Artykuł [6] pozostaje w temacie wpływu dostępu do terenów zieleni na ceny nieruchomości. Tym razem dotyczy rynku w Oslo, co stwarza znakomitą okazję do porównań wyników otrzymanych dla Łodzi (artykuł [5]). Habilitantka takim bezpośrednim porównaniom nie poświęca tutaj zbyt dużo uwagi, tym niemniej czytelnik ma podstawy do rozważenia ustaleń artykułów w tym kontekście i sformułowania nowych hipotez, czy przynajmniej pytań badawczych. W tym artykule Habilitantka wykorzystując ustalenia poprzedniego artykułu w kwestii zaniku wpływu odległości od terenu zieleni na ceny nieruchomości, poświęciła temu aspektowi szczególną uwagę. Zaproponowała przy tym nieco inne podejście metodologiczne ze względu na hipotezę nieliniowego zaniku odległości, wykorzystując model regresji funkcji sklejanych z autoskorelowanym składnikiem losowym. Na uwagę zasługuje bogata specyfikacja zmiennych objaśniających i zmiennych 'ukrytych'. Włączenie do modelu składnika autoregresyjnego w odniesieniu do składnika resztowego modelu, pozwoliło jej na uwzględnienie przestrzennych powiązań między zmiennymi niewłączonymi do modelu *explicite*. Brakuje mi na ten temat szerszego wyjaśnienia co do sposobu kwantyfikacji powiązań przestrzennych w postaci macierzy **W**. Mniemam, że znowu jest to standardowy pomiar wg kryterium sąsiedztwa fizycznego. Zarówno ten, jak i modele stosowane w artykule [5], są modelami znanymi w literaturze z zakresu współczesnej ekonometrii przestrzennej, natomiast zasługą Habilitantki jest świadomy wybór pomiędzy alternatywnymi podejściami oraz właściwe uzasadnienie wykorzystania tych modeli w przedmiotowym zakresie prowadzonych badań, a także pokazanie ich efektywności jako użytecznych w jej badaniach narzędzi. Widać też, że metodologiczne wybory Habilitantki są pewnym procesem, w którym uwzględnia doświadczenia z wcześniejszych badań.

Reasumując, jak widać z przeprowadzonego przeglądu, artykuły mają silniejsze i słabsze strony, jednak ogólnie rzecz biorąc są na wysokim poziomie merytorycznym.

Po odniesieniu się do wartości poszczególnych artykułów, mając ogólny obraz poruszanych w nich problemów badawczych oraz stopnia ich rozwiązania przy zastosowaniu odpowiednich narzędzi i metod, stwierdzając jednocześnie ich spójność badawczą i pełną zgodność z tematyką określoną w tytule cyklu zgłoszonego jako osiągnięcie naukowe Habilitantki, jej wkład do dyscypliny naukowej ekonomia i finanse dostrzegam w następujących faktach:

1. Poszerzenie wiedzy na temat rozważanych zjawisk, identyfikacja prawidłowości i związków, w tym mechanizmów ekonomicznych prowadzących do powstawania nierówności w dostępie do terenów zieleni, co z kolei daje podstawy do formułowania twierdzeń i rozwijania teorii ekonomii, głównie zaś w subdyscyplinie: ekonomia środowiska. Pewną słabością tego wkładu jest dużo założeń upraszczających oraz lokalny charakter badań, co ogranicza możliwość uogólnień. Jest jednak i silna strona, mianowicie różnorodność podejść. Analizy prowadzone są dla różnie zdefiniowanych i sklasyfikowanych terenów zieleni. Są to wybory przemyślane, poparte osobnymi badaniami. To z kolei wskazuje na dociekliwość badawczą Habilitantki i determinację w poszukiwaniu mechanizmów powstawania nierówności.
2. Przeprowadzenie analiz na różnych poziomach agregacji danych – oryginalne jest wyznaczanie tych poziomów (słabości – nie zauważyłam).
3. Pokazanie nowych zastosowań zaawansowanych metod współczesnej ekonometrii przestrzennej (słabość – brak propozycji autorskich).
4. Integracja metod GIS z metodami ekonometrii przestrzennej (słabość – jak w punkcie 3).

Z kolei, odnosząc się do wskazanych w autoreferacie obszarów nowatorstwa (patrz autoreferat, załącznik 3, punkt 4.6) stwierdzam, że:

1. Habilitantka wykazała walory poznawcze łączenia koncepcji sprawiedliwości środowiskowej z koncepcją usług ekosystemów w zakresie kulturowym (nierówności społeczno-ekonomiczne w zakresie tworzenia więzi z miejscem zamieszkania; korzystanie z walorów estetycznych oferowanych przez zieleń). Zasadnym jest postulat rozszerzenia definicji sprawiedliwości środowiskowej o nowy komponent – nierówności społeczno-ekonomiczne w dostępie do terenów zieleni w trakcie przemieszczania się. Co ważne, Habilitantka wskazała w szczególności na konieczność dostosowania sposobu operacjonalizacji dostępu do terenów zieleni do rodzaju rozważanych usług ekosystemu.
2. Jak wspomniałam wyżej, proponowane przez Habilitantkę ujęcia mikro, mezo, makro stanowią istotne osiągnięcie. Wyniki badań z takim rozróżnieniem poziomów agregacji danych uprawnili ją do wprowadzenia pojęcia 'mikro nierówności społeczno-

ekonomicznych w dostępie do terenów zieleni’, a w ślad za tym pojęcia ‘mikro niesprawiedliwości środowiskowej’.

3. Wykorzystując w swoich badaniach zaawansowane metody analiz przestrzennych, w tym w szczególności metody oferowane przez współczesną ekonometrię przestrzenną, Habilitantka pokazała ich aplikowalność w przedmiotowym zakresie badań i, co ważne, efektywność poznawczą, szczególnie w przypadku integracji przestrzennych modeli ekonometrycznych z metodami analizy danych GIS. Stanowi to istotny wkład metodyczny do dyscypliny ekonomia i finanse (w zakresie poszerzenia metod stosowanych do ustalonego tutaj obszaru badawczego). Natomiast nie można mówić o wkładzie metodologicznym Habilitantki, ponieważ tych metod nie wymyśliła, ani nie zmodyfikowała, czy też nie wzbogaciła o elementy autorskie.

3.2. Ocena pozostałego dorobku naukowego

Dr Edyta Łaszkiewicz od początku kariery naukowej w centrum swoich zainteresowań stawia różnorodne zastosowania narzędzi i metod statystyki i ekonometrii przestrzennej. W widoczny sposób eksplorowała także obszar rozwoju metodologii analiz przestrzennych. Znalazło to odzwierciedlenie w przygotowaniu 4 rozdziałów (2 samodzielnie, a 2 we współautorstwie z R. Jaworską i E. Modranką) w bardzo dobrej monografii naukowo-dydaktycznej *Statystyka przestrzenna. Metody analizy struktur przestrzennych*, red. J. Suchecka, Wydawnictwo C.R. Beck, Warszawa 2014 (przed uzyskaniem stopnia doktora) oraz monografii naukowej *Ekonometria przestrzenna III: modele wielopoziomowe – teoria i zastosowania*, Wydawnictwo C.R. Beck, Warszawa 2016 (po uzyskaniu stopnia doktora). Warto dodać, że publikacja ta należy do bardzo cenionego przez ekonometryków cyklu trzech monografii, zbierających aktualny dorobek ekonometrii przestrzennej; dwie pierwsze to: (1) *Ekonometria przestrzenna. Metody i modele analizy danych przestrzennych*, red. B. Suchecki, Wyd. C.R. Beck, Warszawa 2010, (2) *Ekonometria Przestrzenna II. Modele zaawansowane*, red. B. Suchecki, Wyd. C.R. Beck, Warszawa 2012. Obecnie swoje dociekania naukowe skupia głównie wokół obszaru badawczego związanego z jakością życia w kontekście dostępu do terenów zieleni. Wyniki badań w tym zakresie przedstawia zresztą jako swoje osiągnięcie naukowe, będące przedmiotem niniejszej oceny. Można zapytać, czy to ‘przywiązanie’ do wskazanej tematyki jest zaletą wobec rekomendowanej, czy wręcz wymaganej niekiedy różnorodności obszarów badawczych przy ocenie działalności młodych naukowców. Moim zdaniem tak, ponieważ sprzyja zgłębianiu problemu badawczego poprzez wykorzystywanie doświadczeń i podejmowanie kolejnych wyzwań, zarówno merytorycznych, jak i metodologicznych.

Zgodnie z przedłożoną dokumentacją **pozostały dorobek naukowy** Habilitantki obejmuje **54** publikacje, z czego **21** dotyczy okresu przed uzyskaniem stopnia doktora. Owe **21** publikacji, to wspomniane wyżej **4** rozdziały w monografii naukowo-dydaktycznej (2 samodzielne i 2 współautorskie), **7** rozdziałów w monografiach naukowych (3 samodzielne, 4 we współautorstwie, gdzie udział Habilitantki wynosi 50%), **5** artykułów znajdujących się w wykazie MNiE (3 samodzielne, 2 we współautorstwie – udział Habilitantki odpowiednio 50% i 80%), **5** artykułów spoza listy czasopism MNiE (4 samodzielne, 1 we współautorstwie – udział 50%). Na okres po doktoracie przypadają **33** publikacje, w tym **1** monografia naukowa, **23** artykuły opublikowane w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) (udział Habilitantki w tych publikacjach wahał się w granicach **2 – 98%**, tj.: 2% – 1 artykuł, 4% – 1 artykuł, 5% – 5 artykułów, 10% – 2 artykuły, 15% – 2 artykuły, 20% – 1 artykuł, 25% – 3 artykuły, 30% – 1 artykuł, 35% – 5 artykułów, 50% – 1 artykuł, 98% – 1 artykuł), **5** artykułów spoza bazy JCR, ale znajdujących się w wykazie czasopism MNiE (3 we współautorstwie, z udziałem Habilitantki, odpowiednio 10%, 80%, 90% oraz 2 samodzielne), **4** artykuły spoza listy czasopism MNiE (wszystkie współautorskie, z udziałami Habilitantki: 20%, 30%, 33%, 50%).

Należy zauważyć, że po uzyskaniu stopnia doktora, Habilitantka publikuje głównie w czasopismach o zasięgu międzynarodowym (co świadczy o umiędzynarodowieniu wyników jej badań), z wysokim wskaźnikiem IF, a z uwagi na interdyscyplinarny charakter prowadzonych badań prawie wszystkie (oprócz dwóch), to publikacje przygotowane we współautorstwie, przy czym Habilitantka informuje o zakresie wykonanych prac i określa udział własny. Według jej deklaracji ów udział polegał zazwyczaj na współtworzeniu koncepcji artykułu, w tym na uczestnictwie w sformułowaniu problemu badawczego i określeniu celu badania oraz hipotez, w wyborze metod, zebraniu danych lub scalaniu baz danych pochodzących z różnych źródeł zebranych przez współautorów. Habilitantka często uczestniczyła w przeprowadzeniu wszystkich analiz przestrzennych. Zwracała też uwagę na współudział w interpretacji wyników i formułowaniu wniosków, a także w redagowaniu treści publikacji. W przypadku niewielkiego udziału procentowego 2 – 25% jej wkład był oczywiście mniejszy, np. był to udział w doborze metod i konsultacji wyników analiz przeprowadzonych przez współautorów i treści manuskryptów. Fakt tak częstego publikowania we współautorstwie świadczy o zaufaniu do jej kompetencji i pokazuje, iż potrafi współpracować z innymi badaczami.

Za działalność publikacyjną dr Edyta Łaszkiewicz uzyskała łącznie **3990** punktów MNiE (bez korekty za współautorstwo), w tym **800** punktów za publikacje włączone do osiągnięcia

habilitacyjnego. Zestawienie danych bibliometrycznych dorobku naukowego (stan na dzień 07.01.2023) pokazuje: 1) indeks Hirscha (H) wg Google Scholar – **16**, wg Web of Science – **13**, wg Scopus – **12**); 2) liczba cytowań wg Web of Science – **573** (bez autocytowań – **480**), wg Google Scholar – **952** (bez autocytowań – **839**), wg Scopus – **640** (bez autocytowań – **540**); 3) łączny Impact Factor za publikacje wg roku wydania – **129,81**, w tym za publikacje włączone do osiągnięcia habilitacyjnego – **34,31**.

W autoreferacie (Załącznik 4, podpunkt 2.4.4. *Artykuły zgłoszone do publikacji, w trakcie recenzji lub przyjęte do druku ale jeszcze niedostępne online*) Habilitantka informuje o kolejnych **6** artykułach (1 samodzielny, 5 współautorskich). Aktualnie można odnotować, że 3 spośród nich zostały opublikowane (pozycja [1], [4] i [6]). Dodatkowo znalazłam informację o publikacji nie wskazanej przez Habilitantkę w autoreferacie, mianowicie Sikorska, D., Wojnowska-Heciak, M., Heciak, J., Bukowska, J., Łaszkiewicz, E., Hopkins, R.J., Sikorski, P. (2023). Rethinking urban green spaces for urban resilience. Do green spaces need adaptation to meet public post-covid expectations? *Urban Forestry and Urban Greening*.

Podsumowując tę część oceny, należy stwierdzić, iż dorobek publikacyjny dr E. Łaszkiewicz pod względem ilościowym jest wystarczający do ubiegania się o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego. Pozytywna jest także ocena jakościowa tego dorobku.

3.3. Udział w projektach badawczych

Dr E. Łaszkiewicz podaje informację o **8** projektach badawczych (w tym **2** dotyczą okresu przed uzyskaniem stopnia doktora), w których pełniła/pełni rolę kierowniczkę, głównej wykonawczynie, bądź wykonawczynie. Habilitantka już przed doktoratem brała udział w dwóch projektach. Były one związane z jej pracą doktorską. Najpierw (2012–2013) była wykonawczynią-stypendystką w projekcie badawczym pn. „Modelowanie wielopoziomowe rozwoju regionalnego w warunkach kryzysu gospodarczego ze szczególnym uwzględnieniem województwa łódzkiego” (w ramach programu Doktoranci – Regionalna Inwestycja w Młodych Naukowców Społeczno-Humanistycznych – Akronim D-RIM SH; Program Operacyjny Kapitał Ludzki przy udziale Urzędu Marszałkowskiego Województwa Łódzkiego). Następnie, w okresie 2013.10.01–2014.09.30, kierowała projektem finansowanym ze środków Narodowego Centrum Nauki w ramach konkursu ETIUDA 1, pt. „Przestrzenne modele wielopoziomowe w analizach społeczno-ekonomicznych”.

Po uzyskaniu stopnia doktora pełniła funkcję głównej wykonawczynie w międzynarodowym projekcie badawczym pn. “Enabling Green and Blue Infrastructure Potential in Complex Social-Ecological Regions (ENABLE)” (2017.01–2020.01), a obecnie kieruje **dwoma**

grantami. **Jeden**, pn. „Dostęp dzieci do terenów zieleni w trakcie drogi do szkoły: od operacjonalizacji do aplikacji dynamicznej przestrzennie koncepcji sprawiedliwości środowiskowej”, jest finansowany ze środków Narodowego Centrum Nauki (OPUS 19, 2021.12–2024.12). Warto dodać, że artykuł [3] ocenianego cyklu wpisuje się w ten projekt. **Drugi** to interdyscyplinarny projekt badawczy pn. „Przywiązani do, czy poprzez zieleni? Powiązanie terenów zieleni z przywiązaniem do miejsca w celu zrozumienia związku człowieka z przyrodą” (grant badawczy IDUB Uniwersytetu Łódzkiego; 2023.01–2025.01). W tej tematyce mieści się artykuł [1] ocenianego cyklu. Wskazane dwa granty stanowią zatem doskonałą okazję do pogłębienia i rozwinięcia badań Habilitantki z uwzględnieniem niedoskonałości, braków, czy uchybień prac już wykonanych.

Ponadto, Habilitantka pełniła funkcję wykonawczynie w **3** międzynarodowych projektach badawczych: (1) “Collaborative Learning in Research, Information-sharing and Governance on How Urban Tree-based Solutions Support Sino-European Urban Futures (CLEARING HOUSE)”; (2) “Innovative materials and techniques for the conservation of 20th century concrete-based cultural heritage (InnovaConcrete)” – oba finansowane ze środków Komisji Europejskiej w ramach programu Horyzont 2020; (3) “Green Infrastructure and Urban Biodiversity for Sustainable Urban Development and the Green Economy (GREEN SURGE)” – finansowany ze środków Siódmego Programu Ramowego Unii Europejskiej. Udziały w tych projektach stanowią ważny element umiędzynarodowienia działalności badawczej Habilitantki.

3.4. Udział w konferencjach naukowych

Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitantka wzięła czynny udział w **7** międzynarodowych konferencjach naukowych za granicą oraz w **1** międzynarodowej, która odbyła się w Polsce, a także **2** konferencjach ogólnopolskich. Warto podkreślić, że Habilitantka już przed doktoratem wykazywała sporą aktywność konferencyjną (**5** konferencji międzynarodowych za granicą, **6** konferencji o charakterze międzynarodowym w Polsce oraz **4** konferencje ogólnopolskie). Dodatkowo Habilitantka angażowała się w prace organizacyjne w trakcie konferencji międzynarodowych (np. współorganizowanie bądź współprowadzenie sesji).

3.5. Aktywność naukowa realizowana w więcej niż jednej uczelni, w szczególności zagranicznej

Przed uzyskaniem stopnia doktora Habilitantka odnotowała tego rodzaju aktywność w postaci sześciomiesięcznego stażu naukowego w Szkole Nauk Geograficznych Uniwersytetu w Bristolu (Wielka Brytania) oraz uczestnictwa w międzynarodowych szkołach letnich i szkoleniach w Wielkiej Brytanii (dwutygodniowa szkoła letnia pn. “The Essex summer school

in social science data analysis”, zorganizowana przez Uniwersytet w Essex i czterodniowe szkolenie pn. “Longitudinal data analysis course”, zorganizowane przez Centrum Modelowania Wielopoziomowego Uniwersytetu w Bristolu) oraz Szwecji (dwutygodniowa szkoła letnia zorganizowana przez European Regional Studies Association (ERSA) w Karlskronie).

Po uzyskaniu stopnia doktora aktywność na tym polu realizowała/realizuje w ramach współpracy z uczelniami krajowymi i zagranicznymi w postaci udziału w projektach badawczych (głównie międzynarodowych), publikacji naukowych we współautorstwie z innymi naukowcami, także z zagranicy, oraz pobytów naukowych (wizyty studyjne, warsztaty, staże naukowe). Na przykład, w związku z realizacją wspomnianego w punkcie 3.3 projektu badawczego ENABLE, Habilitantka odbyła 6 kilkudniowych pobytów naukowych (warsztaty naukowe w Uniwersytecie Humboldtów w Berlinie, wizyta studyjna w Norweskim Instytucie Badań Przyrody w Oslo, wizyta studyjna w Uniwersytecie Humboldtów w Halle, kolejna wizyta studyjna i udział w warsztatach szkoleniowych w Norweskim Instytucie Badań Przyrody w Oslo, kolejne warsztaty naukowe w Uniwersytecie Humboldtów w Halle, warsztaty w Stockholm Resilience Centre). Po zakończeniu projektu ENABLE Habilitantka kontynuuje współpracę z Norweskim Instytutem Badań Przyrody, a w związku z realizacją innych międzynarodowych projektów badawczych, Habilitantka współpracowała m.in. z badaczami z European Forest Institute oraz z Uniwersytetu Sztokholmskiego. Ponadto, od 2018 roku Habilitantka współpracuje z dr Darią Sikorską i dr. hab. inż. Piotrem Sikorskim ze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego (SGGW) w Warszawie.

4. Praca w komitetach redakcyjnych czasopism naukowych i recenzowanie prac

Dr E. Łaskiewicz zasiada w 2 komitetach redakcyjnych czasopism naukowych jako **associate editor** (*Urban Forestry and Urban Greening* oraz *Frontiers in Environmental Science*). Ponadto, w okresie 2019–2020 jako **guest editor**, współredagowała z dr. F. Baro, prof. N. Kabisch i dr. J. Langemeyerem tematyczny numer specjalny pt. “Advancing urban ecosystem service implementation and assessment considering different dimensions of environmental justice”, w czasopiśmie *Environmental Science and Policy*. Wykonała kilkanaście recenzji dla zagranicznych i polskich czasopism (14 dla czasopism o zasięgu międzynarodowym i 2 dla czasopism o zasięgu krajowym). Działalność na tym polu nie jest znacząca.

5. Działalność dydaktyczna, szkoleniowa, popularyzatorska i organizacyjna

Chociaż tego rodzaju działalności nie podlegają bezpośredniej ocenie w przewodzie doktorskim, odnoszę się do kilku faktów, mających ścisły związek z aktywnością naukową

Habilitantki, w szczególności do zaangażowania w sferze kształcenia młodych kadr naukowych. Na wyróżnienie zasługuje opieka nad doktorantami poprzez pełnienie funkcji promotora pomocniczego. W dwóch przypadkach Habilitantka pełniła taką funkcję w przewodach doktorskich na Uniwersytecie Łódzkim, które zakończyły się sukcesem. Obecnie pełni funkcję promotora pomocniczego w jednym przewodzie doktorskim doktorantki z Faculty of Forestry and Wood Technology Uniwersytetu w Zagrzebiu oraz funkcję opiekuna naukowego dwóch doktorantów Szkoły Doktorskiej Nauk Społecznych Uniwersytetu Łódzkiego. Warto dodać, że tych dwóch doktorantów jest jednocześnie stypendystami w kierowanym przez Habilitantkę grantie NCN OPUS-19. Dodatkowo, w ramach współpracy z Institute of Environmental Science and Technology Uniwersytetu w Barcelonie (konkretnie z dr. Johannesem Langemeyerem) była promotorem pomocniczym pracy magisterskiej.

W mniejszym stopniu dr Łaskiewicz jest zaangażowana w działalność organizacyjną czy szkoleniową, choć i tutaj można odnotować pewne fakty, jak na przykład współorganizowanie warsztatów i szkoleń czy sesji w trakcie konferencji międzynarodowej (pojedyncze przypadki).

Odnosnie do działalności popularyzatorskiej dr E. Łaskiewicz informuje o 2 artykułach prasowych (Załącznik 4, podpunkt 2.4.5), udziale w audycjach radiowych i wywiadach dla telewizji, dotyczących wyników prowadzonych badań.

6. Nagrody i wyróżnienia

Dr E. Łaskiewicz kilkakrotnie była nagradzana za osiągnięcia naukowe. W latach 2009–2010 otrzymywała stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia w nauce. Otrzymała Zespołową Nagrodę II Stopnia Rektora UŁ w XVI edycji konkursu na najlepszy podręcznik akademicki, za pracę: *Statystyka przestrzenna. Metody analizy struktur przestrzennych*, red. J. Suchecka, Wydawnictwo C.R. Beck, Warszawa 2014. W 2019 roku otrzymała trzyletnie stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców za znaczące osiągnięcia w działalności naukowej. W 2021 roku projekt ENABLE, w którym pełniła funkcję głównej wykonawczynie otrzymał nagrodę „BiodivERSA Prize for Excellence and Impact”. W 2022 roku, wspólnie z dr. hab. Jakubem Kronenbergiem, prof. UŁ oraz dr Magdaleną Biernacką, otrzymała Nagrodę Miasta Łodzi, za wybitne osiągnięcia w działalności naukowej, artystycznej lub społecznej.

7. Członkostwo w międzynarodowych i krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych

W okresie 2012–2019 Habilitantka była członkinią *European Regional Studies Association* (sekcja Polska).

Wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę wymienione wyżej osiągnięcia Habilitantki, zgodnie z Ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. (art. 219 ust. 1 pkt 1-3) stwierdzam, iż spełniają one wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym. W szczególności pozytywnie oceniam osiągnięcie naukowe w postaci cyklu artykułów nt. **„Dostęp do miejskich terenów zieleni i jego wartość pieniężna w świetle koncepcji sprawiedliwości środowiskowej”** oraz pozostały dorobek naukowy i badawczy. Stwierdzam także aktywność naukową w kontaktach z innymi niż macierzysta uczelnia ośrodkami naukowo-badawczymi i ścisłą współpracę z innymi badaczami, w szczególności z zagranicy. Pozytywnie oceniam również jej wkład w umiędzynarodowienie wyników swoich badań naukowych.

Dorobek naukowy Kandydatki stanowi istotny wkład w rozwój dyscypliny ekonomia i finanse. Stwierdzam zatem, iż dr Edyta Łaszkiewicz spełniła w stopniu wystarczającym wymogi merytoryczne i formalne w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie ekonomia i finanse. Wniosuję o dopuszczenie dr Edyty Łaszkiewicz do dalszych etapów postępowania.

